

Brenda Joyce
Kard és rózsza

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc., 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: *A Sword Upon the Rose* (HQN Books)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-865-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

BRENDA
JOYCE
KARD
és *RÓZSA*

Rick Christennek
Mert ami Vegasban történt, az nem maradt Vegasban.
Mert igenis létezik második esély,
mert a kettő jobb az egynél,
mert szeretlek,
mindörökre.

*„Megindító történet csodálatosan
kidolgozott karakterekkel.”*

BOOKLIST

*„Izgalmas, akciódús regény, és árad belőle
az érzékiség.”*

LIBRARY JOURNAL

1. fejezet

Brodie Castle, Skócia – 1307. december 1.

Mindenütt pokoli lángok tomboltak, emberek sikoltoztak a fájdalomtól, lovak nyihogtak rémületükben, kardok csattogtak.

A füst kezdett eloszlan. Alana elborzadt.

Az udvarházat felgyújtották, a falai előtt pedig férfiak harcoltak karddal és lándzsával, gyalogosan és lóhátról egyaránt. Voltak köztük páncélt viselő angol lovagok, valamint csupasz lábú felföldiek is. Az egyik angol lovagot átszúrta az egyik felföldi pengéje; egy hatalmas csataló felbukott és felnyársalódott, egy felföldi elrugaszkodott...

Hol van egyáltalán?

Alana össze volt zavarodva. A talaj vadul rázkódott a talpa alatt. Azt gondolta, hogy elesett, és a talajba kapaszkodva nézett föl.

A brutális csata közepén meglátott egy férfit. A harcos talpon volt, a kezében véres kardot tartott, hosszú, sötét haja az arca körül lengett, tunikája csupasz combjára lógott, széles vállán szörme volt átvetve. A felföldi harcosoknak kiabált, biztatta őket – most már minden férfi véresen, kétségbeesetten és vadul küzdött az életéért.

A hadiszerecsse megfordult, néhány angol katona menekülőre fogta. A sötét hajú felföldi azonban nem nyugodott, most éppen egy angol lovaggal keveredett vérre menő küzdelembe. A kardjaik időről időre egymáshoz csattantak.

Alana teste megfeszült. Mit hallott az imént?

A tekintete az égő uradalom felé rebtent. Egy nő sikoltott segítségért odabentről. És mintha gyereksírás keveredne bele?

Alanának sikerült valahogy feltápászkodnia, de a sötét hajú felföldi már az égő ajtónál volt.

A fából áradt a füst, a közeli ablakból pedig lángok csaptak ki. A férfi a vállával betörte az ajtót, ügyet sem vetve a füstre, a forróságra és a lángokra...

Alana egyszeriben féltetni kezdte őt. A felföldi ekkor hirtelen megfordult, a lány pedig egy pillanatra látta kemény, elszánt arcvonásait. A férfi kék szemének tekintete Alanáéba fúródott.

Aztán berontott az égő udvarházba. Néhány pillanattal később egy kisgyerekekkel a karján bukkant elő, a nyomában egy nővel és egy másik gyerekekkel.

Alana megkönnyebbült. A férfi megmentette a nőt és a gyerekeit – ők már nem fognak meghalni.

Ebben a pillanatban beszakadt a tető. A felföldi a földre vetette magát, és a testével védte a gyereket. Körülöttük égő fadarabok hullottak alá.

A férfi felállt, és biztonságos távolságra futott az égő háztól, majd visszaadta a gyereket a síró anyának. Aztán megfordult, és az erdőt fürkészte, ahol Alana megbújt – mintha őt kereste volna.

Eközben egy bozontos, vörös hajú férfi – egy újabb felföldi ugyanabból a seregből – mögéje lépett, és felemelte a törét, hogy hátba szúrja a harcost.

– Mögöttem! – kiáltotta Alana.

A sötét hajú felföldi valószínűleg megérezte a veszélyt, mert megpördült, amikor a tör lesújtott. Nem ordított fel – csak megmerevedett, miközben a penge a mellkasába hatolt. Aztán a kardja átvágott a levegőn, gyorsabban, mint ahogy szemmel követni lehetett volna.

A vörös hajú áruló átszúrt mellkassal rogyott a földre. A felföldi újabb halálos ütést mért rá, majd az áldozata fölé tornyosulva megállt.

Aztán botladozni kezdett, és elesett...

– Alana! Ébredj! A frászt hozod rám!

Alana levegő után kezdett kapkodni, a szájában sár és hó ízét érezte. Egy pillanatig még képtelen volt megmozdulni, annyira a hatalmába kerítette a csata – és az árulás – látványa, amelynek az imént tanúja volt.

Minden szőrszála égnek állt, a tarkója bizsergett, és hányinger kínozza.

– Alana! Alana! Gyorsan! Mielőtt valaki meglátna! – kiáltotta a nagyanyja.

Alana ekkor ébredt tudatára a környezetének. A hóban feküdt arccal lefelé. Az arca jéghideg volt, ahogy a keze is, a kesztyűje ugyanis merevre fagyott. A lánynak fogalma sem volt róla, hogy mennyi ideig feküdt így.

Levegőért kapkodott, igyekezett összeszedni magát, és várta, hogy elmúljon a hányinger. A tarkója már nem bizsergett, és lassan a gyomra is megnyugodott.

Mélyen beszívta a levegőt, de a megkönnyebbülés nem tartott sokáig, miközben a nagyanyja segítségével felült, mert hamar eluralkodott rajta a rémület.

Annak a pataknak a közelében voltak, amely tavasszal közvetlenül a vár fala mellett folydogált. Tiszta és hideg téli nap volt, úgyhogy Alana kivitte a szolgálólányok gyerekeit játszani. Biztosan nagyon megijesztette őket, amikor összeesett; azok pedig rögtön elszaladtak a nagyanyjáért.

A lány a patak felé pillantott. A nagy része be volt fagyva, de ahol a jég megolvadt, foltokban látszott a víz. Jóságos ég! A víz... még most is olyan sötéten és titokzatosan hívogató, olyan titkokat kínál, amelyet senkinek nem lenne joga...

Már hónapok óta nem volt látomása, és azért imádkozott, hogy soha többé ne is legyen. Elkapta a tekintetét a veszélyes vízről, elengedte a nagyanyja kezét, és felállt.

A nagyanyja ráncos arcán aggodalom ült, és gyorsan összébb húzta Alanán a gyapjúköpenyt. A lány ekkor vette észre, hogy nincsenek egyedül.

A nagyanyja, Eleanor mögött Duncan of Fren draught fia állt, akinek sápadt arcát félelem és visszatetszés torzította el.

– Mit láttál? – kérdezte Godfrey tágra nyílt szemmel. A harcias pózban álló férfi nehéz szőrmét és csizmát viselt.

– Semmit – hazudta a lány sietve, miközben felszegte az állát.

Egy helyen éltek, de nem voltak rokonok, és bár ugyanazon az oldalon álltak a háborúban, Godfrey az ellensége volt.

– Megbotlott és elesett – mondta Eleanor határozottan, a hangjában olyan tekintéllyel, amellyel valójában nem rendelkezett.

A férfi csúfondárosan elvigyorodott.

– Még egyszer megkérdezem: mit láttál, Alana? – Godfrey hangja figyelmeztetően csengett.

A lány remegve állt talpra.

– Láttam, amint az apád győzedelmeskedett a csatában – hazudta.

A tekintetük összekapcsolódott. A férfi láthatóan azt igyekezett eldönteni, hogy Alana igazat mond-e.

– Ha hazudsz nekem, megfizetsz, boszorkány! – fröcsögte, aztán otthagya őket.

A lány Godfrey távozásától megkönnyebbülten dőlt neki a nagyanyjának. Mit látott az imént?

– Miért harcolsz vele? – kiáltotta Eleanor. – Megverhet, ha úgy akarja.

Alana megfogta az asszony kezét.

– Mert bosszant engem, nagy.

A nagyanyja aggódó tekintettel nézett a lányra. Eleanor Fitzhugh aprócska, kék szemű, ősz hajú asszony volt, de amilyen kicsi volt a termete, olyan nagy az elszántsága. A teste megöregedett ugyan, az elméje viszont nem. Alana nem akarta, hogy aggódjon, de ő mégis mindig aggódott. Az asszony anyja helyett anyja volt, még akkor is, ha nem voltak vérrokonok.

– Durva és arrogáns, de itt ő az úr – mondta Eleanor fejcsóválva. – És dührohamot fog kapni, ha nem készítjük el időben a vacsoráját. Nem szabad kimutatnod az utálatodat.

Lehetetlen, gondolta magában Alana. Ezt a beszélgetést már sokszor lefolytatták. Nemcsak azért utálta Godfrey-t, mert a férfi végtelenül idegesítette, és nem azért, mert a férfi is utálta őt, hanem leginkább azért, mert egy nap Godfrey lesz majd Brodie Castle ura.

– Én igyekszem – mondta a lány.

– Jobban kell igyekezned – felelte Eleanor, aztán átkarolta Alanát, és a vár főkapuja felé támogatta, mintha ő lenne húszéves, a lány pedig hatvan.

Alana azonban bizonytalan lábakon állt, és émelygett is; a látomásai mindig nagyon kimerítették.

A hatalmas kapu – amelyen két szekér vagy egy tucat lovac is elfért egymás mellett – nyitva állt, a felvonóhid pedig le volt eresztve. Godfrey már eltűnt szem elől, sajnos azonban nehéz volt őt elkerülni, hiszen Brodie Castle immár Buchan grófjának vára volt.

Brodie Castle eredetileg Alana anyjáié, Elisabeth le Latimeré volt. Ez a vár volt a hozomány, amikor hozzáment Sir Hubert Fitzhugh-hoz, Eleanor fiához. Sir Hubert csatában halt meg anélkül, hogy gyermekeket nemzett volna, Elisabeth pedig Alexander Comyn, Buchan gróf fivérének a karjában talált vigaszra. Alana lett a szerelmük gyümölcse.

Elisabeth belehalt a szülésbe, Lord Alexander Comyn pedig elvette Joan le Latimert, Elisabeth unokatestvérét. Alana születése után két évvel Joan életet adott egy lánynak, Alice-nek, aztán pár év múlva még egy lánynak, Margaretnek.

Alana csak egyszer találkozott az apjával, akkor is véletlenül. A férfi vadászni volt az erdőben, a vadásztársaság eltévedt, és Brodie Castle-ben szállt meg éjszakára. Alana ötéves volt, de azóta sem felejtette el magas, aranyszőke apjának látványát – aki hasonló meglepetéssel nézett rá a nagyterem kandallója előtt állva.

– Ez a lányom?

– Igen, uram – felelte Eleanor.

A férfi odament a kislányhoz, közben le sem vette róla a szemét. Alana nagyon félt, fogalma sem volt róla, mit csináljon, mit mondjon, és képtelen volt megmozdulni. Az apja nagyon magasnak tűnt, természetellenesen magasnak, inkább királynak látszott, mint nemesembernek. És akkor letérdelt mellé.

– Pontosan úgy nézel ki, mint édesanyád – mondta a férfi lágy hangon. – Az ő sötét haját és kék szemét örökölted... Ő volt a leggyönyörűbb nő, akit valaha láttam, és azóta sem találkoztam hozzá foghatóval.

Alana el volt ragadtatva, és szégyenlősen elmosolyodott. Valahogy tudta, hogy ez dicséret volt. Aztán mielőtt elhagyta Brodie-t, a férfi meghagyta Eleanornak, hogy nagyon vigyázzon a kislányra. Alana hallótávolságon belül volt, és mindent hallott. Az apja törődött vele!

De aztán soha többé nem jött el Brodie-ba. A lány számított egy újabb látogatásra, és a csalódottság fájdalommal változott. Ez a fájdalom azonban idővel eltompult és elhalt. Elvégre ő csak egy fattyú, ezt el kell fogadnia.

Amikor betöltötte a tizenharmadik életévét, azt mondták neki, hogy az apja férjhez akarja adni, de Alanának kétségei voltak. Addigra már abban a hitben élt, hogy az apja még a létezéséről is megfeledkezett. Mielőtt azonban örülni kezdett volna a kilátásnak, hogy férje és saját otthona lesz, kiderült, hogy egy aberdeenshire-i udvarház lenne a hozomány.

Eleanor azt mondta neki, hogy legyen hálás, de Alana akármennyire igyekezett is hálásnak lenni, mégiscsak csalódott volt. Brodie Castle az anyjáié volt. Törvénytelen gyermekként a lány nem örökölhetett meg egy ilyen erődöt, és mivel nem volt más törvényes örökös, Eduárd angol király Buchan grófjának adományozta Brodie Castle-t, aki pedig továbbadta azt hűséges vazallusának, Duncan of Frenndraughtnak. Alana ekkor nyolcéves volt, amikor pedig az apja kinyilvánította, hogy hozományhoz juttatja, ő bolond módon azt hitte, hogy – valami csoda folytán – Brodie Castle-t fogja visszakapni.

De erről szó sem volt, és a végén nem is számított, mert a lány nem ment férjhez.

Senki nem akart elvenni egy „boszorkányt”.

Eleanor szorosán fogta a karját, miközben átvágtak a fagyott és sáros udvaron. Elhaladtak a hosszú szőrű tehének mellett, amelyek háttal álltak a falnak, és a nap felé fordították a pofájukat. Néhány szolgálólány vizet hordott a kútról, egy kisfiú pedig tűzifát cipelt be. Senki nem beszélt.

A két nő belépett a nagyterembe, amely melegebb volt, ugyanis az egymással szemben lévő kandallókban tűz ropogott. Godfrey és az emberei a kecskelábú asztalnál ültek az egyik kandalló előtt, és lázasan diskuráltak. Alana remélte, hogy az ő kitalált látomásáról beszélnek, amelyben a férfi apja győzedelmeskedik egy csatában. A gondolat némi elégtétellel töltötte el, még akkor is, ha tudta, hogy ez nagyon kicsinyes dolog tőle.

Amikor biztonságban beértek a konyhába, Eleanor félrevonta a lányt.

– Mit láttál? – kérdezte az asszony óvatos, halk hangon.

Alana körbepillantott a konyhában, ahol a szakács és a konyhalányai sűrögtek-forogtak, hogy elkészítsék a vacsorát. A tűz fölött nyársra húzott birka- és vadhús sült. A lány levette a prémszegélyes gyapjúköpenyét, és fölakasztotta egy kampóra.

– Egy borzalmas csatát, amelyben egy idegen harcost hátba szúrt az egyik saját katonája.

Eleanor a lány szemébe nézett.

– Mióta látsz idegeneket?

Alana megrázta a fejét.

– Te is tudod, hogy még sosem volt látomásom olyasvalakiról, akit nem ismertem.

Ez igaz volt. Most, hogy ismét felidézte, amit látott, Alana megdöbbsent. Miért látott egy idegent egy angolokkal vívott csata kellős közepén? Az emlék hatására a lány tarkója ismét kellemetlenül bizseregni kezdett.

A gyomra felkavarodott, mintha újabb látomás volna készülőben, de hát nem volt a közelben víz, amely kiválthatta volna...

– Biztos vagy benne, hogy nem ismerted az illetőt?

Alana biztos volt benne, de most megint maga elé képzelte a férfit kemény arcvonásaival, sötét hajával és kék szemével.

– Ismerősnek tűnt – mondta végül. – De nem hiszem, hogy valaha is találkoztunk volna. Mit jelenthet egy ilyen látomás, nagymama?

Mostantól kezdve azzal lesz megátkozva, hogy idegenek jövőjét is meglássa? Nem volt elég, hogy a családtagjai és a barátai jövőjébe belelátott?

– Nem tudom, Alana – felelte Eleanor.

Ebben a pillanatban kivágódott a konyhaajtó, és a dühös Godfrey jelent meg a küszöbön.

– Hol marad a vacsoránk? – követelőzött csípőre tett kézzel.

Alana hideg pillantást vetett rá. A férfi rossz hangulatának mindig komoly következményei voltak, és az volt a legcélszerűbb, ha az ember alázatosan viselkedett, és elkerülte őt. Godfrey könnyen elvesztette a fejét, és kegyetlen ember volt – csakúgy, mint az apja.

– Azonnal felszolgálják – mondta Eleanor könnyed hangon.

– Helyes – morogta Godfrey.

– Nagyuram, a hírvivő, aki délben érkezett, rossz híreket hozott? – kérdezte Alana olyan udvariasan, ahogy csak tudta.

– Nagyon rossz híreket! – Godfrey a lány felé fordult. – Robert Bruce kifosztotta Invernesst, aztán porig égette a várost.

Alana megdermedt. Inverness alig egy napra járóföldre volt Brodie-tól délre!

Skóciában a családok és klánok emberemlékezet óta időről időre hadban álltak Angliával – vagy egymással. De majdnem két évvel ezelőtt Robert Bruce, aki jogot formált a skót trónra, megölte Vörös John Comynt, Badenoch urát – Alana apjának unokatestvérét –, aztán magához ragadta a hatalmat Skóciában azóta folyamatosan háború dúlt.

A lány elméjében vadul kergették egymást a gondolatok, a konyhában pedig mindenki elhallgatott.

– Igen, van okotok félni! – kiáltotta Godfrey. – Bruce egész évben úton van, hogy mindent és mindenkit elpusztítson, amit és akit csak tud. Ha idejön, elpusztítja Brodie-t és minket mindannyiunkat – tette hozzá, majd kiviharzott a konyhából.

Alana a szolgákra pillantott – mindenki falfehér volt.

Ő is rettegett. Amikor Bruce-t egy maroknyi hozzá hű püspök a legközelebbi szövetségesei és barátai jelenlétében megkoronázta Scone-ban, még lehetetlennek tűnt, hogy a férfi ténylegesen diadalmaskodjon. Hogy volt képes legyőzni a hatalmas Angliát és az erős Comyn családot? Ráadásul a hadseregét megtizedelték Methvennél a nyáron, méghozzá az az Aymer de Valence, aki most Pembroke grófja. Bruce és az ő szedett-vedett, éhező serege 1306 nyarának hátralévő részét Aymer és az angol hadsereg elől bujkálva töltötte a hegyekben meg az erdőkben, miközben gyalogszerrel

hátráltak. Végül Angus Og MacDonaldnál, Kintyre hatalmas uránál találtak menedékre. Az év hátralévő részében Angus Og és Christina MacRuary emberekkel, fegyverekkel, lovakkal és hajókkal látta el őket.

Bruce előző januárban tért vissza Skóciába, és szörnyű bosszút állt. A tél folyamán a Carrick-beli földjeit igyekezett visszaszerezni, amikor azonban a régi bérlői nem fogadták tárt karokkal, bevette magát az erdőbe, és onnan terrorizálta a falubelieket meg a földbirtokosokat – amíg békéért nem kezdtek könyörögni neki, és bőséges sarcot nem fizettek. Ezután megtámadta Gallowayt, hogy bosszút álljon két fivére elfogása, valamint kivégzése miatt. Aymer de Valence-t Loudoun Hillnél győzte le. Az utóbbi időben pedig Skócia északi része felé fordította a figyelmét – a Buchan terület felé.

Buchan grófja és a Comyn család voltak ugyanis a legrégebbi és legádázabb ellenségei.

Ősz óta Bruce több kisebb erődítményt is elfoglalt, mielőtt gyors egymásutánban megtámadta volna Buchan inverlochy-i és urquharti erődjét. Aztán a jelek szerint továbbhaladt a Great Glanben, hiszen elfoglalta és lerombolta Invernesst!

Lehetséges, hogy Robert Bruce végül mégis diadalmaskodik?

És vajon meg akarja egyáltalán támadni Brodie Castle-t? – tűnődött Alana összeszoruló szívvel. Mostanáig nem foglalkozott a háborúval – az csak valami távoli ügy volt, az apjának és annak a családnak az ügye, amelynek ő sosem volt a tagja.

Brodie olyan aprócska erődítmény! Miért vesződne vele Bruce?

És az iménti látomása? A skót trónért folyó háború egyik csatáját látta volna?

A lány Godfrey után eredt.

– Alana! – kiáltotta a nagyanyja, de a lány ügyet sem vetett rá.

A nagyteremben érte utol Godfrey-t.

– Bruce merre megy tovább? – kérdezte.

A férfi Alanára meredt.

– Továbbhalad észak felé, és biztosan megtámadja Nairnt vagy Elgint – felelte dühösen a két legnagyobb Comyn erődítményre utalva. – Brodie pedig köztük fekszik!

A lány megremegett.

– Meg fog támadni minket?

– Remélem, nem! Nem vagyunk felkészülve – mondta Godfrey. – Útnak indítottam egy hírvivőt az apámhoz, hogy erősítésre van szükségünk. Duncan biztosan küld majd katonákat, és remélem, Buchan is. Addig is minden bérlőt és falusit idecsődíték, akit csak tudok, hogy fogjanak fegyvert, hátha mégis meg kell védenünk a várat.

Alana maga elé meredt. Persze tudta, hogy borzalmas háború dúl a skót koronáért, de mégis megdöbbsentette, hogy ilyen közel vannak a frontvonalhoz – a pusztítás útjához, amelyet a könyörtelen Robert Bruce kövezett ki.

Godfrey hirtelen közelebb hajolt, kellemetlenül közel. Amikor megszólalt, a lehelete a lány arcát csiklandozta.

– Látomásra lenne szükség, Alana, Brodie-ról és a jövőjéről!

A lány elvörösödött.

– Te is nagyon jól tudod, hogy parancsra nem megy.

– Tényleg? Vagy egyszerűen csak nem érdekel, mi lesz velünk itt Brodie-ban? – A férfi hitetlenkedve felhorkant, aztán visszament az asztalnál ülő embereihez. – Hozz még bort, Alana! – parancsolta anélkül, hogy hátranézett volna.

A lány néhány pillanatig még nézte Godfrey-t. Akármennyire próbálkozott is, egyszerűen képtelen volt úrrá lenni az iránta érzett ellenszenvén. És a férfinak igaza volt – legalábbis részben. Alanát nem érdekelte az ő jólléte, kicsit sem.

Amikor visszatért a konyhába, a bárány már egy tálcán várta, hogy felszolgálják. Eleanor kézen fogta a lányt.

– Mi a baj, Alana?

– Lehet, hogy Bruce megtámad minket, nagymama.

Eleanor egy pillanatig hallgatott, aztán azt mondta:

– Legalább nem Brodie Castle-t láttad égni.

Ez némi vigaszt nyújtott. Brodie-t nem látta lángokban.

Alana kiegyenesedett, és letörölte az izzadságot a homlokáról, mert a hideg ellenére is verejtékezett. Egy lapátot tartott a kezében, ahogy még legalább tucatnyian, főleg fiatal fiúk, idős férfiak és maga korabeli nők. A várat körülvevő árkot igyekeztek kiszélesíteni arra az esetre, ha megtámadnák őket.

A lány keze a kesztyű ellenére is majd megfagyott. A nap lemenőben volt, a gyülekező felhők pedig hóesést jeleztek. Több órába telt, mire eltávolították a sáncárokról a jeges havat, most pedig a fagyott földet lapátolták. Ezt a feladatot erős, felnött férfiaknak kellett volna végezniük, de a felnött férfiak többsége már évekkal ezelőtt háborúba vonult; csak néhányan maradtak hátra, hogy szükség esetén megvédjék Brodie-t.

Godfrey egyik lovagja intett nekik, hogy bemehetnek, majd reggel befejezik a munkát. Alana kimerülten támaszkodott a lapátjára.

Közben a lelki szemei előtt a sötét és hatalmas felföldi harcos képe jelent meg, amint a kis hadseregét irányítja az angol lovagok ellen az égő udvarháztól nem messze. Bárcsak ne kísértené a gondolatait ez a férfi!

Nem ismerte az udvarházat, amelyért a harc folyt. Alana megpróbált visszaemlékezni, hogy látott-e zászlót vagy címert, de hiába. A tájat sem ismerte fel, hiszen alig látott valamit. Egyetlen új részlet jutott csak az eszébe – a talajon hófoltok voltak.

Szóval a csata télen fog megtörténni.

A legjobban azonban arra volt kíváncsi, ki volt a felföldi harcos – és hogy neki miért volt róla látomása.

Alana bement a többiek után. Noha Godfrey a nagyteremben járkált, a lány odalépett az egyik kandallóhoz, hogy megmelegítse fagyott ujjait. A férfi megfordult, és odacsörtetett Alanához.

Az arckifejezése sötét volt, a kezében pedig egy széttekert pergamentekercset tartott, amelyet a lány felé lobogtatott.

– Biztosan örömmel hallod, hogy az apám egyetlenegy emberét sem tudja nélkülözni, így Brodie védelme teljesen rám hárul – mondta, majd hozzávágta a lányhoz a pergament.

Alana szíve hevesebben kezdett verni.

– Egyáltalán nem tölt el örömmel.

– Ugyan már! Mindketten tudjuk, hogy sóvárogsz Brodie Castle után, mert azt hiszed, jogot formálhatsz rá, és hogy gyűlölsz, mert itt én leszek az úr – a te urad! – A férfi most nem kárörvendett, hanem dühös volt.

– Ez a vár az anyámé volt, úgyhogy jogot formálhatok rá, de csak ha veled történik valami – mondta a lány óvatosan.

– És te azért imádkozol, hogy történjen velem valami, ugye? Nem bízom benned, Alana!

– Nem akarom, hogy Brodie Robert Bruce kezére kerüljön. – Alana komolyan is gondolta, amit mondott. Lehet, hogy az apja még a létezéséről is megfeledkezett, ő azonban akkor is lojális lesz hozzá. – Hogyan védhetjük meg Brodie-t?

Godfrey furcsa pillantást vetett a lányra, aztán tovább járkált, hogy levezesse a benne felgyülemlett energiát.

– Ha Bruce megtámad minket, nem látok esélyt a győzelemre. Csak remélhetjük, hogy inkább Nairn, Elgin és Banf érdekli. A gróf jelen pillanatban épp útban van Nairn felé, ahol az apámmal megtervezik a Buchan földek védelmét.

Godfrey dühös volt, ugyanakkor rettegett is. Alana már szinte sajnálta, a férfi ugyanis borzasztó helyzetben volt – emberek nélkül aligha védhette meg Brodie-t.

– Azt hallottam, hogy Bruce lerombolta Inverlochyt, Urquhartot meg Invernesst, és ezeken a helyeken kő kövön nem maradt. Igaz ez?

– Igaz. – A férfi szúrós tekintettel nézett Alanára. – Tudom, mire vagy kíváncsi. Fogalmam

sincs, hogy porig égeti-e Brodie-t. Ő maga az ördög. Minden várat lerombol, amelyet elfoglal, hogy ne tudjuk visszafoglalni, és újra felhasználni ellene!

Alana nem tudta volna végignézni, hogy Brodie-t porig égessék, úgyhogy lehunyta a szemét, és megpróbálta elhessegetni ezeket a borzalmas képeket. Úgy érezte, menten elájul.

Azért imádkozott, hogy ne legyen látomása – hogy ne lássa elpusztulni Brodie-t.

– Még valamit tudnod kell. – Godfrey éles hangjának hallatán a lány kinyitotta a szemét. – Sir Alexander szintén úton van Nairn felé.

Alana megdermedt.

– Mi a baj, Alana? – gúnyolódott Godfrey, de a hangja dühös volt. – Olyan sápadt vagy. Hiszen nem ez az első alkalom, hogy az apád a közelünkben tartózkodik, és mégsem látogat el ide.

A lány szíve összefacsarodott. Igen, nem ez az első alkalom, hogy az apja a közelben tartózkodik, de mindössze akkor egyszer látogatott el hozzájuk, amikor ő még gyerek volt. Ő pedig bolond módon azt hitte, hogy viszontláthatja a férfit? És mit nyerne azzal, ha viszontlátná?

Az apja tizenhárom éves korában megpróbálta férjhez adni, de hamar letett róla. Azóta nem hallatott magáról. Ha látni akarta volna Alanát, érte küldött volna, szóval vagy megfeledkezett a létezéséről, vagy egyszerűen csak nem érdekelte a lánya.

Alanának még mindig fáj a dolog, pedig a fájdalomnak már évekkal ezelőtt el kellett volna múlnia.

– Fattyú vagy, aki nem kell neki – mondta Godfrey.

Alanát hirtelen elöntötte a düh, és szembefordult a férfival.

– Örömet okoz neked, ha kegyetlenkedhetsz?

– Igen. És Alana... Neked is azonnal Nairnbe kell menned.

Ez valami kegyetlen tréfa? A lány reszketve próbálta megítélni.

Godfrey lassan elmosolyodott.

– Az apám azt akarja, hogy azonnal menj el hozzá.

– Miért küldetne értem Duncan? – kérdezte Alana óvatosan, mert nem tartotta kizártnak, hogy Godfrey esetleg csak játszik vele.

– Mit gondolsz, miért? Boszorkány!

Alana megrémült.

– Mit mondtál neki?

– Hát nem azt láttad, amint apám győzedelmeskedik egy csatában?

A lány megremegett. Duncan tudott a látomásairól – ahogyan mindenki más is Brodie-ban.

– Beszámoltál neki a látomásomról – mondta Alana lassan, egyre növekvő rettegéssel.

– Úgy bizony. Ő pedig beszélni kíván veled. – A férfi lehajolt, fölemelte a pergament, aztán bedobta a tűzbe, és nézte, ahogy égni kezd. – A helyedben én végiggondolnám, hogy mit láttam. Nyilván minden részletre kíváncsi lesz.

– Már elmondtam neked, hogy mit láttam – felelte Alana sírva, közben pedig lázasan gondolkodott.

Hazudott arról, hogy Duncanról szólt a látomása. Megvetette Duncant, és olyan módon félt tőle, ahogyan Godfrey-től sohasem. Mihez kezdjen? Duncan talán még meg is veri, ha megtudja, hogy hazudott. De valahogyan egészen biztosan megbünteti.

– Hát nem örülsz? Hát nem akarsz találkozni Sir Alexanderrel? – kérdezte Godfrey.

Alana képtelen volt világosan gondolkodni, de be kellett ismernie, hogy bolond módon tényleg abban reménykedik, hogy viszontlátja Sir Alexandert.

Pedig abban kellene reménykednie, hogy Nairnt nem mostanában támadják meg.

– Ez örültség! – kiáltott föl Eleanor falfehér arccal.

Alana szomorúan elmosolyodott.

– Duncant nem utasíthatom vissza, ezt te is jól tudod. Amint azt is, hogy nagyon dühös lesz, ha megtudja, hogy hazudtam a látomásomról.

Eleanor lesújtva ült le. A két nő az aprócska toronyszobában tartózkodott, amelyen ketten osztoztak. A helyiségben két keskeny ágy állt egymással szemben az egy szem ablak alatt,

közöttük egy kis asztallal. Ezekon kívül már csak egyetlenegy bútordarab volt a helyiségben: egy láda, amelyben a holmijukat tartották. Alana éppen egy újabb köpenyt hajtogatott össze, amelyet szintén magával akart vinni.

– Nos, talán valami jó is származik ebből – jegyezte meg Eleanor zord arc kifejezéssel. – Viszontlátod az apádat, neki pedig talán ismét eszébe jut, hogy létezel.

A fájdalom tompa volt, mint egy bekötözött kés pengéje.

– Ha Duncan nem hívatott volna, nem mennék – mondta Alana óvatosan.

– Előttem ne játszd meg magad, kislányom! Mindketten tudjuk, hogy szeretnéd viszontlátni az apádat, én pedig szeretném, ha végre betartaná az ígéretét, és tisztességesen férjhez adna.

– Azon nem tud változtatni, hogy a világ milyennek lát engem.

Alana mosolygott, mert nem akarta kimutatni, hogy nagyon is érdekli mások véleménye.

– Már hogyan tudna, ő a nagy Sir Alexander, a gróf kedvenc fivére!

– Mihez is kezdenék nélküled? – kérdezte a lány hirtelen elérzékenyülve.

Eleanor odalépett a nyitott ládához, és elkezdte kipakolni belőle a ruhákat. A saját ruháit.

– Öregasszony vagyok, Alana, és egy nap majd nélkülem kell boldogulnod. Ezért is szeretném, ha egy jó férj állna az oldaladon. – Elővett egy zsákot a ládából, és belesomagolta a ruháit. – Veled megyek Nairnbe.

Alana meglepődött.

– Nagymama... – kezdett ösztönösen tiltakozni.

Eleanor fürge és egészséges ugyan, Nairn pedig mindössze félnapi lovaglásnyira van Brodie-től, de most aligha lovagolhatnak, szükségük lesz egy szekérre, vagy egy hordszékre. Tél közepén járnak, és bármelyik pillanatban eleredhet a hó. A nagyanyja nem mehet vele.

– Ne vitatkozz! Jőmagam évek óta nem láttam sem az apádat, sem Buchant, te pedig még életedben nem találkoztál Buchannel. Ha az apádat nem is érdekli a jövőd, talán a gróft meg tudjuk győzni arról, hogy gondoskodjon rólad, elvégre a fivére lánya vagy.

Alana nem akarta kockára tenni a nagyanyja egészségét, még akkor sem, ha rövid utazásról volt szó, és különben is azt hallotta, hogy Buchan rideg és időnként könyörtelen ember.

– Ő nem tud változtatni a szégyenemen – mondta Alana.

– Dehogynem. Ő a leghatalmasabb ember Észak-Skóciában.

Másnap reggel indultak el. A nap már magasan járt, de előző délután és este havazott, úgyhogy az utat meg az erdőt friss hótakaró borította. A környező hegyek is fehérben pompáztak. Alana és a nagyanyja egy kis szekérral utaztak. Az öszvért a lány irányította. Godfrey-t nem érdekelt, hogy Eleanor el akarta kísérni az unokáját, és mindössze egy kísérőt adott melléjük. A mellettük lovagló Connaught páncélinget viselt a szőrmeköpenye alatt.

A szekér nagyon lassan haladt a hóban. A délután közepén, amikor már nem voltak messze a vártól, Alana arca megfeszült.

Valami nem stimmel.

Nem kellett hozzá látomás, hogy tudja. Egyszerűen megérezte a veszélyt, és amikor körülnézett, meg is pillantott egy szürke felhőt az előttük lévő fák koronája fölött, a levegőben pedig füstszagot érzett.

– Valami ég a közelben – mondta a katona éles hangan, és azonnal megállította a lovát.

Alana tarkója bizseregni kezdett. A kék égen éktelenkedő szürke felhő egészen biztosan füst volt. A lány megrántotta a gyeplőt, és megállította az öszvért, amely felhorkant, és riadtan hegyezte a fülét.

– Alana! – kiáltott föl Eleanor.

Alana fülét megütötte a rémulően nyerítő lovak nyihogása, és látta a fák mögött lángoló tüzet. Képzelte, vagy tényleg hallotta, amint emberek kiáltoznak félelmükben és fájdalmukban?

Csak mert a lovak és az emberek hangjai olyan ismerősnek tűntek – pontosan olyanok voltak, mint a legutóbbi látomásában!

A lány szíve hevesen kalapált.

– Előre tudnál menni, hogy kiderítsd, mi történik? Anélkül, hogy észrevennének? – kérdezte Connaughttól.

– Igen. – A férfi határozottan megsarkantyúzta a lovát, és elügetett.

Alana nagyon kiszolgáltatottnak érezte magát, ahogy a szekéren ült a nagyanyjával az elhagyatott, havas úton. Már az erdő fái sem takarták el őket.

Eleanor megfogta a lány kezét.

– Vissza kellene fordulnunk.

Alana habozott.

– Azt hiszem, hogy erről a csatáról szólt a látomásom, nagymama.

Eleanor szeme elkerekedett, miközben Connaught visszaért hozzájuk.

– Megtámadták MacDuffék otthonát, Boath Manort, és porig égetik! És Bruce zászlója alatt harcolnak!

Alana még jobban megrémült.

– Az nem lehet, hogy Bruce serege van azok mögött a fák mögött! – kiáltotta.

– Csak néhány tucat felföldi az, de Duncan embereivel harcolnak.

A lány szíve majd kiugrott a helyéről. Mindössze néhány percnyire vannak a Skócia trónjáért folytatott háború egyik csatájától.

– Fordítsa meg a szekeret, Alana úrnő! – parancsolta Connaught. – Vissza kell mennünk, mielőtt észrevesznek.

A lány a sötét hajú felföldire gondolt, akit a saját embere árult el. Ha találkozni fog azzal a férfival – és tanúja lesz egy efféle árulásnak –, akkor aligha fordulhat vissza. Maga sem tudta, miért, de úgy érezte, muszáj figyelmeztetnie a harcost, ezért lekászálódott a szekérről.

– Visszavinnéd Eleanort Brodie-ba?

– Alana – méltatlankodott az idős asszony. – Nem maradhatsz itt, vissza kell fordulnunk!

– Látnom kell, mi történik, de elbújok a fák közé, megígérem – mondta a lány, mielőtt azonban befejezte volna a mondatot, hallotta, hogy a lovak egyre hangosabban nyerítenek, az emberek pedig egyre hangosabban kiáltoznak. A csata közelebb ért hozzájuk.

Amikor megfordult, már sokkal tisztábban látta a tüzet a fák mögött.

– Egy szekérral sosem fogjuk leahagyni őket, én pedig átkozott legyek, ha meghalok egy öregasszony és egy boszorkány védelmében – mondta Connaught, majd elvágatott.

Alanát megdöbbenetette, hogy a férfi képes volt így otthagyni őket. Két nőt egyedül és védelem nélkül!

– Alana, ha erre jönnek, el kell rejtőznöd! Engem pedig felejts el! – Eleanor szeme tágra nyílt a rémülettől.

Alana megragadta a gyeplőt.

– Nem felejtelek el, nagymama. Gyere, el kell bújtatnunk téged!

– És veled mi lesz? – kérdezte Eleanor. – Én már öreg vagyok, közel a halálom. Te viszont fiatal vagy, még előtted az élet!

– Ne beszélj így! Gyerünk!

Alana nagy nehezen levezette az öszvért és a szekeret az útról. Az állat nyugtalan volt, és ellenkezett, amíg végül el nem akadtak a mély hóban. De legalább már nem az úton álltak, ahol bárki megláthatta őket.

Az öszvér nem volt hajlandó továbbmenni, így Alana körbepillantott. A közelben meglátott egy sziklakiszögellést. Vagy a szekéren hagyja Eleanort, vagy elbújtatja a sziklák mögött.

Az asszony rájött, mire gondol.

– Inkább itt maradnék – jelentette ki.

Alana bólintott.

– Nem leszek el sokáig – mondta, majd betakargatta a nagyanyját még egy szőrmével.

Eleanor megfogta a lány kezét.

– Féltetek téged. Miért? Miért nem akarsz te is elrejtőzni velem együtt?

Alana egy pillanatig maga elé meredt. Mi ütött belé? Miért akarja megnézni, hogy a fák mögött

tomboló csatát látta-e a víziójában? Miért akarja mindenképpen figyelmeztetni a sötét hajú felföldit az árulásra? Talán azért, hogy megmentse egy sebesüléstől vagy a haláltól?

Azt látta, hogy leszúráják, és elesik, azt viszont nem tudta, hogy életben maradt-e, vagy meghalt.

– Visszajövök, nem foglak itt hagyni – mondta, majd szorosán magához ölelte az idős asszonyt. Eleanor a tenyerébe fogta a lány arcát.

– Édesanyád is makacs és bátor nő volt.

Alana elmosolyodott, aztán elsietett.

Túl izgatott volt ahhoz, hogy fázzon, miközben a nagy hóban visszavánszorgott az útra. Ahogy egyre közelebb ért a fákhoz, a csatazaj is egyre hangosabb lett, és a füst, valamint a tűz szaga is erősebben érződött. A lány a félelemtől hevesen dobogó szívvel lépett ki az erdő szélére, és nekitámaszkodott egy nyírfának, hogy megőrizze az egyensúlyát.

A látomása életre kelt!

Az udvarház lángokban állt, előtte pedig angol lovagok vívtak ádáz csatát a felföldi harcosokkal. A hó vérvörös volt. Kardok csattogtak, és lovak nyerítettek. Aztán az egyik csatáló elesett, a nyergében ülő felföldi leugrott róla...

Alana érezte, hogy megroggyan a térde, de azért állva maradt. A tekintete lázasan kutatott a harcoló férfiak között, aztán megdobbant a szíve.

A felföldi a szőrmével a vállán, véres karddal a kezében, lobogó hajjal küzdött egy angol lovaggal. Hatalmas kardjaik újra és újra egymáshoz csattantak a véres harc kellős közepén.

A férfi pontosan úgy nézett ki, ahogyan Alana látomásában.

A lány nem értette a dolgot. Mit jelenthet ez? Hogy került bele ez az idegen az egyik látomásába? Ebben a pillanatban sikoltások hangzottak fel az udvarházban.

A felföldi szintén hallotta őket. Eltette a kardját, és az égő ajtóhoz rohant. A közeli ablakból lángok csaptak ki. A férfi a vállával betörte az ajtót.

Aztán hirtelen megfordult, és az erdő felé nézett – mintha egyenesen Alanát keresné.

A lány megdermedt.

Olyan érzés volt, mintha a tekintetük találkozott volna, pedig ez lehetetlen volt.

A következő pillanatban a férfi már el is tűnt az égő udvarházban. Az ajtó melletti falból lángok csaptak ki.

Alana nem habozott. Elkezdett rohanni a harcoló férfiak és az udvarház felé.

A harcos egy kisgyerekekkel a karján bukkant elő a házból, maga előtt terelve egy nőt és egy másik gyereket. Miközben kifelé igyekeztek az épületből, beszakadt a tető egy újabb darabja. A felföldi a földre vetette magát, és a testével védte a gyereket.

Alana megbotlott és elesett, de aztán talpra állt.

A férfi szintén felállt, majd visszaadta a gyereket a síró anyának. Aztán megfordult, és egyenesen szembenézett Alanával.

A lány tudta, hogy ezúttal tökéletesen látható, és azt is tudta, hogy a köztük tomboló harc ellenére a tekintetük is találkozott.

Néhány pillanatig zihálva, meglepetten és döbbenetesen bámultak egymásra.

Aztán Alana megpillantotta a felföldi mögött a másik férfit, aki gyorsan közeledett feléje, és akinek bozontos, vörös haja volt.

A lány azt hitte, menten megáll a szíve. Ez a férfi el akarja árulni, meg akarja ölni a társát.

– Mögötted! – ordította Alana.

A felföldi kardot rántva megfordult, de a jelek szerint nem látta a veszélyt, mert megint a lányra nézett. A vörös hajú skót azonban törrel a kezében továbbra is feléje tartott...

Alana még egy próbát tett.

– Mögötted! Veszély! – kiáltotta, mire a felföldi megint megfordult.

A merénylő mellkason szúrta, ő azonban szinte ugyanabban a pillanatban átdöfte a kardjával az árulót. A vörös hajú férfi lassan összeroskadt.

A felföldi megint a lányra nézett, aztán megtántorodott és elesett. A vére vörösre festette a havat.

Alana felkiáltott, és a férfi felé iramodott. A még lovon ülő angolok elvágattak, a gyalogosok

pedig gyalog menekültek. A csatatéren nem maradt más, mint az aprócska, de győzedelmes felföldi csapat, a sebesültek, a haldoklók és a halottak.

A lányt úgy ösztökélte az aggodalom, mint soha azelőtt. Kerülgetnie kellett a holttesteket, egy halott ember kezére rá is lépett, valaki pedig megpróbálta megragadni, de ő ellökte az illetőt. Végül odaért a harcshoz, és térdre rogyott mellette a hóban.

– Megsérültél! – kiáltotta.

A férfi a tekintetébe fúrta a tekintetét, és megragadta a csuklóját.

– Ki vagy te?

Alanát szinte megbabonázta a kék szempár, amely azonban gyanakvással volt tele.

– Vérzel. Hadd segítsek – mondta, de nem tudott szabadulni az erős szorításból.

– Segíteni akarsz vagy inkább ártani? – kérdezte a férfi élesen.

2. fejezet

Alana alig bírta elviselni a feszültséget. A felföldi nem eresztette el a csuklóját, a tekintete pedig még az eddiginél is hidegebb volt.

– Dughall – mondta a férfi zord hangon, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a lány arcáról. – Húzd ki a tórt a mellkasomból!

– Igenis, uram.

Egy magas, szőke felföldi letérdelt, és kíméletlenül kirántotta a pengét a hús meg az inak közül, ahová az beágyazódott.

Alana felkiáltott. A felföldi harcos egyetlen hangot sem hallatott, viszont elsápadt, és a szorítása is lazult, miközben kifröccsent a vére.

A lány elrántotta a kezét, aztán megmarkolt egy darabot a szoknyája alsó feléből, és rászorította a sebre. Mit képzelt ez az alak?

– Ez aztán a remek módszer – jegyezte meg gúnyosan, de közben megkönnyebbülten látta, hogy a penge szerencsésen elkerülte a férfi szívét, és helyette a vállába fúródott.

A felföldi Alana csupasz térdét nézte, miközben az egyik embere adott egy darab vásznat a lánynak, hogy a szoknyája helyett legyen mit a sebre szorítania, amely továbbra is erősen vérzett.

Dughall letérdelt, és odanyújtott egy flaskát a harcosnak, aki a jobb kezével elvette azt, és inni kezdett.

Immár mindkét térdével a fagyott hóban térdelve Alana megremegett – de nem a hidegtől. Félelmetesen tudatában volt a férfinak, akinek segíteni próbált. A harcos jelenléte – a közelsége – megsemmisítő erejű volt.

– Ki kell tisztítani és össze kell varrni a sebet – mondta.

A felföldi tekintete jeges volt.

– Miért segítenél nekem, egy idegennek?

Alana nem tudott válasszal szolgálni erre a kérdésre. Nem tudta, miért érez kényszert, hogy segítsen a férfinak. Nem tudta, miért aggódik miatta. És hogy miért érez megkönnyebbülést, amiért a harcos túlélte a támadást.

Erre a megkönnyebbülésre sem volt magyarázata.

Mivel nem válaszolt, a férfi szeme elsötétedett a gyanakvástól, aztán megpróbált felállni, de megingott, mint ahogy egy fa meghajlik a szélben.

– Mit művelsz? – Alana elakadó lélegzettel engedte el a véres kötést, aztán átkarolta a férfit, hogy megtartsa.

– Dughall, mondd meg az embereknek, hogy állítsák föl a sátrakat! Itt fogjuk tölteni az éjszakát.

– A harcos nem nézett a lányra, hanem lerázta őt magáról, majd az égő udvarház felé pillantott, amelyből szinte csak törmelék és izzó hamu maradt, bár néhány épületfa még mindig égett. A férfi elégedettnek tűnt. – Ezt a helyet már senki nem fogja ellenünk használni.

Alanának eszébe jutott, amit Bruce-ról hallott, hogy a serege távozása után kő kövön nem marad. Szóval ez igaz volt.

A harcos most a lány felé fordult.

– Szóval te az irgalom angyala vagy – mondta gúnyos hangon.

Alana elpirult. A férfi egy kicsit sem tűnt hálásnak a segítségéért. Inkább gyanakvónak látszott.

– Nem hagyhattam, hogy elvérezz.

A férfi úgy fordult el, mintha nem hallotta volna a választ.

– És Dughall, keríts tűt és cérnát!

– Igenis, Iain – felelte Dughall, és már ott sem volt.

Alana szíve hevesen vert. Szóval Iainnek hívják. Vajon ez miért érdekli őt?

– Látom, hogy az egyszerű szúrt seb nem fog megölni, uram, de azért jobb lenne, ha leülnél.

– Egy igazi angyal. – A férfi fürkésző tekintettel nézett Alanára. – Miért, úrnóm? Miért nem

engedtél elvérezni egy idegent?

Alana maga sem tudta a választ.

– Miért voltál az erdőben? Az udvarházból menekültél el, amikor megtámadtuk? – A férfi hangja éles volt.

– Nem. – A lány habozott, közben pedig arra gondolt, hogy Eleanor az erdőben rejtőzködik, és egy óra múlva besötétedik. A férfi pedig Robert Bruce seregében harcol, Duncan emberei ellen. Veszélyes lenne elárulni, hogy ki ő, vagy hogy hová megy, és miért. Ez a felföldi ellenség, még akkor is, ha ő kényszerrel érez, hogy segítsen neki. – Nairnbe igyekeztem rokonlátogatóba. – Az igazság egy része megteszi.

– Egyedül utazol? – A férfi láthatóan kételkedett. – Aztán belevetted magad egy csatába, csak hogy segíthess egy idegennek? – kérdezte, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét a lányról.

Alana megnedvesítette a szája szélét. Nagyon is megértette a férfi gyanakvását.

– Nem vagyok egyedül. A nagyanyám az erdőben van az öszvérünkkel és a szekerünkkel. Hallottuk a csatazajt, és... – Tétován elhallgatott. Mit mondhatna még?

– És úgy döntöttél, hogy közelebb jössz? Ennél jobb mesét kell kitalálnod, hölgyem. – A harcos most tetőtől talpig alaposan végigmérte a lányt. – Ki vagy te? És kit akarsz meglátogatni Nairnben?

– Nem a várból jöttem – nyögte ki Alana. A férfi most tényleg úgy néz rá, mintha egy bordélyban lennének, és kielégülésre várna? – Mi egyszerű emberek vagyunk, földművesek... – Elakadt. A férfiak nem szoktak vágyakozón tekinteni rá – ahhoz túlságosan félték tőle.

A harcos egy pillanatig csak bámult rá.

– A nagyanyámnál gyógyító főzetek vannak. – Ez legalább igaz volt. Alana végre kapott levegőt. – Ha megengeded, kitisztítjuk a sebedet, bekenjük gyógyító balzsammal, aztán összevarrjuk. El kell mennem a nagyanyáért, uram. Ő már nagyon öreg, és hideg az idő.

A férfi elfordult.

– Fergus, menj be az erdőbe, és hozd el az öregasszonyt a szekérével.

Egy hosszú, szőke hajú felföldi elsietett.

Alana abban reménykedett, hogy ezzel vége a beszélgetésnek, de tévedett.

– Még mindig nem magyaráztad meg, hogy miért vetted bele magad a csatába, amikor minden más nő elbújt volna a fák között, hogy az életéért imádkozzon.

A lány erre sem tudott válaszolni.

A férfi összehúzta a szemét, aztán vállon ragadta Alanát, és a legnagyobb sátorhoz irányította, amelyet épp addigra húztak fel, majd intett neki, hogy lépjen be.

Odabent melegebb volt. Egy fiú éppen szőrméket és egy szalmazsákot terített ki. Kintről sült hús szagát lehetett érezni – már megrakták a tüzet. Alana összefonta maga előtt a karját. Kényelmetlenül érezte magát, és nem csak a hazugságai miatt. Közeledik az alkonyat, ők pedig kettesben vannak. A férfi ellenség, és harcosként igencsak ijesztő látványt nyújt.

Ebben a pillanatban Dughall lépett be egy kis zacskóval a kezében.

– Akarod, hogy összevarrjam?

Alana megrémült.

– Uram, a sebet először ki kell tisztítani. – A férfi könnyen belehalhat egy fertőzésbe, ha a seb piszkos marad.

A felföldi továbbra is a lányra szegezte a tekintetét, közben pedig leült a szalmazsákra, és félrehajította a szőrmét, amely eddig lazán a vállára volt vetve. Alana egy pillanatra megbámulta széles vállát és hatalmas bicepszét. Tunikájának felső felét teljesen átáztatta a vér.

– Gyere ide, irgalom angyala! – mondta a férfi, de a hangjában továbbra is gúny bujkált.

Alana elfordította a tekintetét, aztán odasietett hozzá.

– Folyamatosan nyomás alatt kell tartani a sebet, különben egészen biztosan elvérzik – mondta határozottnak szánt hangon.

– Adj neki egy törst! – mondta a férfi Dughallnak, majd Alanához fordult. – Vágd le az inget!

A lány bólított, és elvette a kést, amelyet Dughall nyújtott oda neki. Iain azonban ekkor megint megragadta a csuklóját. Alana megdermedt, és a férfi szemébe nézett.

– Ha bármivel próbálkozol, utolér a haragom – mondta a harcos.

A lány bólintott. Hát tényleg azt hiszi, hogy képes lenne most leszúrni őt?

A férfi elengedte Alanát, aki gyorsan felvágta az ingét a derekáig, és szétnyitotta. Megpróbált úgy tenni, mintha nem vette volna észre Iain kemény mellizmait, sötét szőrzetét és az aprócska aranykeresztet, amelyet a nyakában viselt. Teljesen lecsupaszította a férfi bal vállát.

A seb megint vérzett. Dughall még több vásznat nyújtott oda a lánynak, aki hálásan fogadta, és rászorította őket a sebre. Iain élesen beszívta a levegőt a fájdalomtól, és a kettejük tekintete egymásba fonódott.

– Sajnálom... Nagyon igyekszem, hogy ne okozzak fájdalmat. – Alana most már szándékosan kerülte a férfi pillantását, mert nagyon is tudatában volt a jelenlétének.

– Nincs bőrkeményedés – jegyezte meg Iain.

A lány elkerekedett szemmel meredt a férfira. Most meg miről beszél?

– A kezeden – tette hozzá Iain diadalmasan.

Alana végre megértette a dolgot. Ha tényleg földműves volna, ahogy állította, a keze kérgesek lenne. Hirtelen nem tudta, mit mondjon. Rajtakapták az első hazugságon.

Iain ajka lassú, veszélyes mosolyra húzódott.

– Ki vagy te, hölgyem? És ne mondd, hogy egy földműves felesége, mert rosszul tűröm, ha hazudnak nekem.

– Nairnbe hívtak minket – nyögte ki a lány. – A nagyanyám gyógyító főzeteket visz.

– Egy válasz, amely nem válasz.

A lány lángoló arccal nézett föl Dughallra.

– Forró vízre és szappanra lenne szükségem.

– Igenis, úrnóm – mondta Dughall, és már ott sem volt.

– Az igazat! – követelte Iain.

Alanát szinte megbabonázta a férfi állhatatos tekintete.

– Nem tudjuk, miért hívtak minket – hazudta kétségbeesetten. – De úgy hisszük, azért, mert szükség lenne a nagyanyám főzeteire.

A férfi most Alana arcát nézte meg tüzetesen.

Vajon elhiszi a hazugságát? Amikor gyűlöl hazudni, és természeténél fogva nem is tud? És Duncan of Frenndraught a férfi ellensége – vajon megvédi őt egyáltalán egy ilyen hazugság?

– Nem lenne szabad beszélned. Pihened kellene.

– Nem játszod jól ezt a játékot! Nincsenek kész válaszaid – mondta a férfi eltűnődve.

Alana megnézte, hogy vérzik-e még a seb, és megkönnyebbülten látta, hogy már nem.

– Az életmentés nem játék.

– Nem tudod vagy nem akarod megmondani nekem, hogy ki vagy. Egy kém felkészültebb lenne.

– Nem vagyok kém, uram – mondta a lány. Elborzasztotta, hogy a férfi kémnek hitte őt. – Jelentéktelen senki vagyok.

Iain hidegen elmosolyodott.

– Nem lehetsz senki, hölgyem, különben nem titkolóznál előlem. – A férfi egy pillanatra elhallgatott a nyomaték kedvéért. – Nem hiszek neked, és felkeltetted az érdeklődésemet.

A lány kétségbeesett. Egy kicsit sem vágyott arra, hogy a felföldi kíváncsi legyen rá!

– Egy fiatal nő egyedül az erdőben a nagyanyjával nem messze Nairntől. Egy fiatal nő, aki nem elmenekül a csata elől, hanem egyenesen beleveti magát, és árulásra figyelmeztet egy idegent. Mit gondolsz, meddig fog tartani, hogy kiderítsem a nevedet?

Ha a férfi ki akarja deríteni, hogy ki ő, meg tudja tenni, méghozzá hamar. Őt és a nagyanyját jól ismerik errefelé, de ő addigra már messze fog járni innen, legalábbis Alana remélte.

– És te, uram? Bruce zászlaja alatt harcolsz. Te vagy ezeknek az embereknek a parancsnoka. A Felföldről jöttél. A beszéded alapján azt mondanám, hogy a nyugati szigetekről származol.

– Veled ellentétben, hölgyem, nekem nincsenek titkaim. Iain of Islay vagyok.

– Az Iain meglehetősen gyakori név – mondta Alana, a szíve azonban összefacsarodott. Hallott már pletykákat egy bizonyos Iain of Islay-ról – a harcosról, akit Vad Iainnek neveztek. Aki Alasdair

MacDonaldnak, a szigetek urának, valamint a fivérének, Angus Ognak is az unokatestvére volt. És akit kegyetlen, vérszomjas és legyőzhetetlen harcosnak tartottak.

– Félsz?

Alana kényszerítette magát, hogy a férfi szemébe nézzen, miközben Dughall visszatért.

– Gyűlölöm a háborút. Gyűlölöm a halált. Persze hogy félek. Ma is sok ember meghalt.

A férfi nem vette le a szemét Alana arcáról.

– Angus és Alasdair MacDonald unokatestvére vagy? – A lánynak egyszerűen muszáj volt feltennie ezt a kérdést.

– Szóval hallottál rólam – mondta a férfi lány hangon.

Tehát tényleg ő a Vad Iain néven ismert felföldi, a harcos, aki sosem hagyta életben az ellenségeit.

Alana pedig az ő táborában volt, a Skóciáért folytatott háború kellős közepén – ellenséggént.

Nem, nem egyszerűen csak a táborában – a sátrában.

A lány fölállt, és ellépett a szalmazsák mellől.

– Hallottam rólad – mondta.

Iain elégedett hangot hallatott, a következő pillanatban azonban Fergus és a reszkető Eleanor belépése oldotta a feszültséget.

– Nagymama! – Alana megkönnyebbülten szaladt oda az idős asszonyhoz. – Nagyon fázol? Sajnálom, hogy olyan sokáig elmaradtam! – mondta, miközben magához ölelte a nagyanyját.

– Megálltam a tűz előtt, Alana, és felmelekedtem.

Eleanor viszonzta az ölelést, a lány azonban összerezsent. Iain most már tudja a nevét. Ha másnap kérdezősködik egy kicsit, könnyen rájön az igazságra – hogy ő Elisabeth le Latimer fattyú lánya Brodie Castle-ből, az apja pedig Sir Alexander. Talán még azt is megtudja, hogy boszorkány.

El kell hagynia a táborát, mielőtt még a férfi kérdezősködhetne utána.

Iain árgus szemmel figyelte őket.

– Az unokád jólelkűen ellátott engem, nagymama – mondta.

– Hát persze, hiszen nála nincs jólelkűbb ember a föld kerekén – felelte Eleanor. – Én is a szolgálatára lehetek, nagyuram?

– Iain vagyok, nagymama. – A férfi hanyagul Alana felé pillantott. – Iain MacDonald.

Eleanor odament hozzá, letérdelt mellé, és azt a választ adta, amelytől a lány tartott:

– Lady Eleanor vagyok. Nos, ez a seb nagyon mély. Össze kell varrni. Alana, hozz nekem egy tál vizet!

Alana tekintete találkozott Iain gúnyos pillantásával. A férfi könnyedén kiszedte a nagyanyjából a nevét, és ha kérdezősködni kezd, hamar megtudja, hogy Brodie Castle-be valók. Most már könnyű dolga lesz.

El kell hagyniuk a táborát, amilyen hamar csak lehet.

Alana megtette, amit a nagyanyja kért, aztán csendben maradt, amíg Eleanor kitisztította a sebet. Nem nézett Iainre, de tudatában volt annak, hogy a férfi őt figyeli.

– Alana keze nem remeg annyira, mint az enyém, és szépen tud öltögetni – mondta Eleanor, amikor végzett. – Majd ő összevarrja a sebedet, mylord.

– Szólíts Iainnek! – felelte a férfi. – Nem vagyok mylord, csak egy negyedik fiú.

Alana odanyújtotta Iainnek a flaskát, közben pedig elraktározta magában ezt az információt. A fiatalabb fiúk vagy egyházi pályára léptek, vagy katonának álltak, hogy vagyont szerezzenek. A férfi nyilvánvalóan az utóbbi lehetőséget választotta.

– Legalább két férfira lesz szükségem, hogy lefogjanak – mondta a lány.

Iain alaposan meghúzta a flaskát, aztán így felelt:

– Nem lesz szükséged senkire. Add ide a tört!

Küzdeni fog, amikor beleszúrja a tűt a húsába, ahogy minden férfi küzdött.

– De nagyuram... – tiltakozott a lány.

– Add ide a tört, Alana! – ismételte Iain.

A lány beszívta a levegőt. Olyan furcsán nyugtalanító volt hallani, hogy a férfi a nevén szólítja, de végül engedelmeskedett.